

Arrest

nr. 73 041 van 11 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 18 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 14 januari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 14 april 2011 bij arrest nr. 59 763 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten N.E. (...)
en van nationaliteit te zijn : Libanon
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 14/04/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op wegens gebrek aan belang van het beroep tot nietigverklaring daar het *in casu* een bijlage 13^{quiquies} betreft die werd betekend met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit). Verweerder wijst op de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit dit artikel, waardoor na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een nieuw bevel aan betrokkene ter kennis moet worden gebracht. Verweerder is dan ook de mening toegedaan dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering tot nietigverklaring.

2.2. Artikel 52/3, § 1 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluitend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;
7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;
8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;
9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;
10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken."

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of artikel 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren verantwoorden van een bevel om het grondgebied te verlaten, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord "kan" dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van de verwerende partij naar artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Doch deze laatste bepaling houdt niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat de verwerende partij bij het geven van de bestreden beslissing beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen (RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 330; RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 331 en RvV (AV) 8 september 2011, nr. 66 332).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van de substantiële vormvereisten;
Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer;
Machtsoverschrijding.*

5.1.1.

De bestreden beslissing dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché P.,V.B. (...) maar draagt geen originele handtekening

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

5.1.2.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissingen moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

5.1.3.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald:

“...Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:

1. “elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie.

2. “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden

b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren

c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.”

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

5.1.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en printer.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening.

“La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie.” (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

5.1.5.

a) De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.

b) Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.

Zo kan de toegang tot de code van de kwetsieuze ambtenaar bv. Volstaan om de beslissing met ingescande handtekening af te printen.

Het is die omstandigheden niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

Meer nog, de bijlage 13 quinquies maakt een geheel uit met de aangetekende zending opgesteld door de administratieve assistente mevrouw G., V.G.

Er is dan ook reden om te geloven dat de werkelijke auteur niet de gemachtigde ambtenaar is.

4.1.6.

De administratieve beslissing dd. 05/05/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

“Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”

3.2. In de nota repliceert verweerder dat ondertekenaar P.V.B. is gekend als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché, waardoor hij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, zodat over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen niet kan worden getwijfeld. Er wordt niet betwist dat attaché P.V.B. (...), bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, draagt de bestreden beslissing weldegelijk een originele handtekening, evenwel op papier aangebracht door moderne technische middelen. In de mate waarin verzoeker de elektronisch gescande handtekening bekritiseert, verwijst verweerder naar de arresten van de Raad van State nrs. 207.655 en 207.656 van 24 september 2010. Verweerder wijst erop dat de elektronisch gescande handtekening principieel wordt aanvaard door de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder wijst erop dat er *in casu* gebruik is gemaakt van een systeem dat volledig voldoet aan de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening. Deze toepassing verzekert de authenticiteit van de handtekening via een systeem van persoonlijke logins en wachtwoorden. Na validatie van een tekst of beslissing kan het document niet meer worden gewijzigd. Verweerder wijst erop dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de figurerende handtekening zomaar door iedereen had geplaatst kunnen worden. Ten overvloede merkt verweerder op dat de Vreemdelingenwet geen bepaling bevat die stelt dat een beslissing genomen in het kader van deze wet een geschreven handtekening dient te dragen. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet, noch daarbuiten, verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt.

3.3. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een ingescande handtekening draagt en niet manueel werd ondertekend, zodat er sprake is van de schending van een substantiële vormvereiste en van machtsoverschrijding.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat er twijfels rijzen over de vraag of de bestreden beslissing wel degelijk door attaché P.V.B. werd genomen, daar de beslissing en de aangetekende zending één geheel uitmaken en de aangetekende zending werd opgesteld door een administratief assistent G.V.G. Het opstellen van een begeleidend schrijven bij een aangetekende verzending van de bestreden beslissing is een loutere administratieve afhandeling die geenszins aantoonst dat ook de bestreden beslissing zelf door mevr. G.V.G. zou zijn genomen. Zowel de bestreden beslissing zelf, als de akte van kennisgeving vermeldt onderaan duidelijk *“De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, P.V.B. (...) Attaché”*.

Verzoeker betwist niet dat dhr. P. V.B. attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en aldus bevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 13 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden

van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan nemen.

Er dient te worden gewezen dat geen enkele wettelijke bepaling voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Hieruit volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de minister of van de staatssecretaris minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze. Hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

De volgende vraag die rijst is wat voor soort handtekening figureert op de bestreden beslissing. Het wordt niet betwist dat dit geen manueel aangebrachte handtekening is. Geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670). In de nota geeft verweerder aan dat het wel degelijk een "originele" handtekening betreft, die via moderne technische middelen op papier werden aangebracht. Verweerder voert aan dat het door hen gebruikte systeem, voldoet aan de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening, gezien de handtekening op unieke wijze verbonden is met de ondertekenaar, aangezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van de betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch, samen in het kadertje met de handtekening. De ondertekenaar is identificeerbaar en hij heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening, gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar. Elke wijziging van de gegevens achteraf kan worden opgespoord. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst wordt het document geregistreerd en kan het vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.

Hieruit kan afgeleid worden dat de handgeschreven handtekening van een ambtenaar eenmalig wordt gescand en vervolgens als een digitaal bestand telkens op de elektronisch aangemaakte beslissing wordt geplakt. Bij uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing lijkt het alsof de handtekening van de auteur onderaan het document staat, wat eigenlijk slechts een "*digital image*" van de handtekening is (cf. S. Van Den Eynde, 'De digitale handtekening: een stand van zaken', bijdrage naar aanleiding van de studiedag "Digitale overheden, tussen wensdroom en realiteit", Mechelen, 22 juni 2000, verschenen in het congresboek *Digitale overheden: tussen wensdroom en realiteit*, J. Steyaert, U. Maris en E. Goubin (ed.), Leuven, 2001, 71-84). Het is de uitprint van de elektronisch aangemaakte beslissing met de "*digital image*" van de handtekening die betekend werd aan verzoeker en die zich tevens bevindt in het administratief dossier.

De bewering van verzoeker dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een

gemachtigde van de minister genomen beslissing dat het “*de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt*” en “*dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening*” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655).

Daarenboven wordt benadrukt dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op is gericht om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.

De stelling van verweerder dat, gelet op de specifieke beveiligingen die voorzien zijn met betrekking tot de gescande handtekening in het systeem van de Dienst Vreemdelingenzaken, de ingescande handtekening van attaché P.V.B. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché P.,V.B. zelf, daar hij de enige is die beschikt over het vereiste paswoord en de noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen, wordt door verzoeker niet weerlegd. Hij beperkt zich tot de algemene stelling dat een ingescande handtekening in principe door eender wie geplaatst kan worden en wijst op het feit dat de aangetekende zending die één geheel vormt met de bestreden beslissing werd opgesteld door G.V.G. Zoals hoger reeds uiteengezet, is het feit dat de begeleidende brief door een andere persoon dan de beslissingnemende attaché werd opgesteld op zich geen bewijs van het feit dat ook de bestreden beslissing niet door de vermelde attaché zou zijn genomen. Hij verliest tevens uit het oog dat verweerder bevestigt dat de bestreden beslissing wel degelijk door attaché P.V.B. genomen is en dat deze stelling steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Op de bestreden beslissing kan duidelijk de ondertekenaar van de beslissing worden geïdentificeerd, namelijk attaché P.V.B., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan worden afgeleid dat attaché P.V.B., zich als gemachtigde van de staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. Uit de toelichting van verweerder blijkt dat eenmaal de beslissing die elektronisch werd aangemaakt, wordt gevalideerd, zij niet meer kan veranderd worden, waardoor de integriteit van de akte wordt bewerkstelligd. De vage beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend of dat de bestreden beslissing tot stand kwam met machtsoverschrijding.

De Raad kan verder slechts opmerken geen “*algemeen beginsel van behoorlijk beheer*” te kennen en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen toelichting, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan duidelijkheid, onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

- “- *Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — motiveringsverplichting;*
- *Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- *Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting;*
- *Vernederende behandeling in de zin van art. 3 E.V.R.M.;*
- *Schending van de artikel. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet*
- *Manifeste beoordelingsfout.*

5.2.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

5.2.2.

De verzoeker wenst op te merken dat hij cassatieberoep heeft ingediend tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

5.2.3.

Zolang het cassatieberoep NIET als ontoelaatbaar werd afgewezen dient uitgegaan te worden van het vermoeden dat het cassatieberoep van de verzoeker toelaatbaar kan verklaard worden én er dus mogelijks nog een verbreking tot stand kan komen.

5.2.4.

De verzoeker is van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens het uitwijzingsbevel te betekenen de cassatietermijn van 1 maand dient af te wachten én als er cassatie werd ingediend dient te wachten tot er een beslissing van ontoelaatbaarheid werd genomen door de Raad van State.

Immers, in de huidige situatie waarin de Dienst Vreemdelingenzaken reeds overging tot betekening van een uitwijzingsbevel is het mogelijk dat de verzoeker verzocht wordt om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl toch een beschikking van toelaatbaarheid door de Raad van State werd genomen. Dergelijke situatie dient vermeden te worden aangezien de verzoeker het grondgebied dient te verlaten terwijl zijn cassatieberoep nog tot de cassatie kan leiden. De Dienst Vreemdelingenzaken dient derhalve verplicht te worden de cassatietermijn van 1 maand af te wachten én in geval van cassatieberoep de beschikking van niet-toelaatbaarheid door de Raad van State alvorens over te gaan tot betekening van een uitwijzingsbevel 13 quinques.

In het geval verzoekers cassatieberoep toelaatbaar verklaard wordt én de verzoeker alsnog verplicht wordt om het grondgebied te verlaten maakt de bestreden beslissing een vernederende behandeling uit in de zin van art. 3 EVRM.

5.2.5.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 75, § 2 en 81 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing heeft genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, daar hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst er op dat een cassatieberoep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft en wijst er op dat artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit voorziet dat aan de vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven zodra de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Er is geen wetsbepaling die voorziet dat er moet worden gewacht met zulk een bevel tot na het verstrijken van de beroepstermijn tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het door verzoeker voor de Raad van State beweerde ingeleid beroep tegen de voornoemde weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad, heeft geen schorsend karakter en schorst derhalve de tenuitvoerlegging ervan niet, zodat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd vooraleer de Raad van State uitspraak heeft gedaan.

Bijgevolg kon verweerder op grond van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit de bestreden beslissing nemen. Verweerder diende geen rekening te houden met het door verzoeker beweerdelijk ingestelde beroep bij de Raad van State. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat motieven van de bestreden beslissing duidelijk verwijzen naar het arrest van 14 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Gelet op het niet-schorsende karakter van het cassatieberoep bij de Raad van State en het gebrek aan een verdere uiteenzetting van verzoeker in welke zin deze artikelen alsnog zouden zijn geschonden, kan de Raad niet anders dan erop wijzen dat de artikelen 48/3 en 48/4 reeds grondig werden onderzocht in het kader van verzoekers asielaanvraag die inmiddels negatief werd afgesloten. Een schending van deze artikelen wordt dan ook niet aangetoond.

Waar verzoeker nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient opgemerkt te worden dat verzoeker, om de schending van dit artikel dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de loutere stelling dat, in het geval zijn cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard én hij alsnog verplicht wordt om het grondgebied te verlaten, de bestreden beslissing een vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM, nalaat deze blote bewering te staven met concrete gegevens. Verzoeker geeft geen enkele verdere uitleg of brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN